

קווים שבורים | יהודית צפורי

קווים שבורים

יהודית צפורי

בואטיק
בואטיק הוצאת ספרים לאור

קווים שבורים
יהודית צפורי

כל הזכויות שמורות לבוקטיק הוצאה לאור
ת.ד: 2113 נס ציונה

מו"ליות: אורנית בן שלום אסייג ואביבית לוי
עורכת הספר: לילך פלדמן

הגהה: נויה שדה

עימוד: יפעת שמש

עיצוב עטיפה: לירז עמר - מעצב גרפי דפוס רפי
הדפסה: דפוס קורדובה

אין להעתיק, לצלם, לשכפל, לסרוק, לאחסן במאגרי מידע, להזרים או להפיץ ספר זה או חלקים ממנו, בשום צורה ואופן ובשום אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני כלשהו, הקיים או יהיה בעתיד, כמו כן אין לעשות בספר זה כל שימוש מסחרי לרבות צילום או הקלטה ללא קבלת אישור בכתב מהמחברת.

האירועים והדמויות בספר זה אינם אמיתיים אלא פרי דמיונה של הסופרת בלבד. כל קשר או דמיון בין האירועים ו/או הדמויות למציאות, מקרי לגמרי.

דאנאקוד: 1296-39

נדפס בישראל 2019

ספר זה מוקדש
לאביבית, אורנית וסול,
העוצמה, המקצועיות והאהבה שמאחורי "בוקטיק הוצאה לאור".
לחיי חלומות שמתגשמים, כן ירבו.
אוהבת אתכן המון!

פלייסט

Marc Anthony - Vivir Mi Vida

Tu boca - Antonio Jose

Deja vu - Prince Royce, Shakira

Te sigo sonando - Depedro

An eisai ena asteri - Nikos Vertis

Promise-Romeo Santos Ft. Usher

פרולוג

אנה

גל עצום של כאב גורם לי להתקפל לשניים ולהצמיד את ידי לבטני. סכינים כמו חותכים את גופי לאורך ולרוחב ללא הפוגה, לא מאפשרים לי לקחת נשימה. "אההההההה..." שאגה בוקעת מגרוני כשהכאב חזק מדי. עיניי יוצאות מחוריהן מעוצמת הכאב.

"תני לי משהו, בבקשה, אני לא מסוגלת." אני אוחזת בידה של האחות ומתחננת. "אני לא יכולה, בבקשה תעשי משהו, תרדימי אותי, קחי את הכאב הזה." אצבעותיי מוחצות את כף ידה והיא מלטפת את ראשי בהבנה, עיניה מביעות צער.

"את בטוחה שאת לא רוצה שאקרא למישהו?" היא מעבירה מטלית לחה על מצחי ומנסה להקל עליי, אבל זה בלתי אפשרי. הרופאה מביטה בי מבין רגליי, מלטפת אותן, יודעת שאין מי שיבוא לעזור לי, אני לבד.

"לא..." צרחה פורצת ממני כשגל כאב נוסף מאיים לקרוע את גופי לשניים. "אין, אין אף אחד." דמעות זולגות על לחיי, מרטיבות את פניי. "לא נשאר לי כלום, אני לבד, לבד." אני מנסה להתרומם, מנסה לנשום, זה לא עובד, כלום לא עובד, ואני לא מצליחה לחשוב מה כואב יותר, הגוף או הלב השבור שלי.

"תנשמי, חמודה, אני פה איתך." האחות לא משחררת את ידי, מנסה להרגיע אותי.

"אני רוצה שהכאב הזה ייפסק." אני שומעת את התחינה בקולי. "אני מפחדת, אני לא יכולה לעשות את זה לבד." ראשי נע מצד לצד על הכרית ללא הפוגה.

"אנחנו נעבור את זה יחד," היא מעודדת אותי, אבל לא אותה אני רוצה לידי, לא היא צריכה להחזיק את היד שלי. "אנחנו כמעט שם. עוד קצת, חמודה." הגוף שלי רטוב ומותש, לא נשאר בי מספיק כוח כדי להמשיך, אני רוצה לעצום את עיניי וללכת, להתפוגג, להיעלם. לא האמנתי שאגיע לרגע הזה לבד, לא חלמתי שהוא לא יהיה פה לצידי. אני רוצה אותו, אני צריכה אותו. שמישהו יעזור לי.

"לאאאאא...." שאגה חיתית בוקעת מגרוני כשזה מגיע חזק יותר, צורב יותר, מטורף יותר. "אני לא יודעת איך עושים את זה לבד, אני לא רוצה להיות לבד. בבקשה, קחי את הכאב הזה, בבקשה." אני מושכת את ידה אליי ומניחה את ראשי בכף ידה, כמו הייתה ישועתי האחרונה.

"מצטערת, אני כל כך מצטערת, זה מאוחר מדי. אני לא יכולה לתת לך כלום. עוד קצת, עוד קצת ותחזיקי את התינוק היפה שלך." היא אוחזת בכתפיי. "עכשיו תדחפי."

"אימא....." בכי מיוסר פורץ ממני, "מי ילמד אותי להחזיק אותו?" אני לא מפסיקה לצעוק ולייבב. "אימא, איפה את? מי יהיה איתי?" האחות מתיישבת מאחוריי ואוחזת בגופי המותש. "לא, לא, תעזבי אותי, בבקשה. אני לא רוצה, אני רוצה ללכת, אני לא יכולה לעשות את זה." ההיסטריה חזקה ממני, אני רוצה שהכול ייעצר, שלא יהיה לי תינוק, שלא אהיה כאן לבד. שלא אהיה בכלל.

"אנה, אנה," הרופאה קוראת לי וקולה גבוה, "חמודה, את חייבת לעזור לנו. תנשמי לאט, לאט. פנימה והחוצה. יופי, יופי, כל הכבוד." היא מנסה להרגיע אותי. "עוד לחיצה אחת, חמודה, קדימה."

"אהההההה...." אני מרגישה את העולם נעצר, הקולות נעלמים, הצבעים דוהים והכול מתרכז בכאב חותך ופראי בין רגליי.

"לאאאא...." אני מצליחה לשאוג ולדחוף בו זמנית, ואז לפתע מבין

הדממה אני שומעת את זה, הבכי, היבבות הרמות, הילד שלי.

"כל הכבוד, אנה. יש לך בן בריא ויפה תואר." ראשי נזרק

לאחור בניסיון להסדיר את נשימתי, לחשוב, אבל הקול הזה ממלא

את ליבי באושר שלא הכרתי קודם. "תראי אותו," האחות מניחה

צרור עטוף בחיתול לבן בין זרועותיי ואני חוששת לרגע, אך ידיי

מתהדקות סביבו כמו מאליהן.

יצור קטן וחסר אונים שוכב בין ידיי והדמעות חוזרות בבת

אחת. "היי," אני נושקת למצחו. הוא פוקח את העיניים והנשימה

שלי נעצרת, העולם סביבי חדל להתקיים. זה כאילו אבא שלו הגיע

ומביט לי בעיניים. "אלוהים," אני מצמידה את הדבר הקטן והמופלא

אליי ושואפת את ריחו. "אני מצטערת, אני כל כך מצטערת," אני

טומנת את ראשי בחיתול הרך ומייבבת ללא הפסקה. "אני מבטיחה

לשמור עליך, אני אהיה אימא ואבא שלך, אני כל כך מצטערת

שהוא לא יהיה פה לראות אותך גדל, לשמוע אותך מדבר, להכיר

את התנועות והחיוכים שלך, אני מצטערת, לא הצלחתי, פשוט

לא הצלחתי לשמור עליו." יללה קטנה בוקעת מפיו של התינוק

המקסים שלי. "אלוהים עדי שאעשה הכול בשבילך." אני מניחה

אותו על חזי ומתפללת שאצליח לעשות את זה.

"תראה את הילד שלנו. תראה כמה הוא דומה לך, יפה וחזק."

עיניי כבר יבשות, גרוני כואב מבכי. "אני אוהבת אותך." אני נושקת

לילד שלנו שייאלץ להסתפק בחייו רק בי.

פרק 1

אנה

לונדון

מישהו פעם אמר שהבית שלך הוא המקום שבו הלב שלך נמצא, אבל הלב שלי חצוי. אני לא בטוחה אם אני אוהבת את לונדון או לא. רחוקה מעיר הולדתי, מהאחים שלי, מהבית שבו נולדתי. הריחות והטעמים של יוון חסרים לי עד כדי כאב עמום שלא מרפה. טיפות קטנות של גשם נופלות על פניי, אני מכסה את ראשי בצעיף וממשיכה לרוץ בין השלוליות. טוני הבטיח לפגוש אותי בעוד שעתיים בהוואנה, אחד המועדונים הלוהטים בעיר. סוף סוף אזכה להיות איתו ולו לשעות ספורות, לכבוד יום הולדתי העשרים וארבע. אני צריכה להספיק להתארגן ולבדוק שאיליי חזר בזמן מהעבודה כדי להצטרף אלינו. לולא הפגישה עם טוני הייתי מסלקת אותו מהבית שלי ומחיי כבר עכשיו.

אני מטפסת במהירות במדרגות לקומה השלישית, פותחת את הדלת ונכנסת לדירה המשותפת שלנו. שקט מקדם את פניי ואני כבר כועסת שהוא עוד לא חזר מהמשרד. אור קטן מחדר השינה שלנו מושך אותי לפסוע לשם.

"כן, בייבי, כן." קולו הנלהב של איליי מגיע לאוזניי וגורם לי לחייך לעצמי. בכל רגע פנוי הוא משחק במחשב ומדבר אליו כאילו היה החברה שלו. אני חולצת נעליים, משאירה אותן במסדרון ומניחה את כף ידי על ידית הדלת. "בואי, כן, זה טוב." אני נעצרת במקומי וממתינה. הקולות שהוא משמיע הפעם מוזרים.

אני דוחפת את הדלת קלות ומתבוננת בחבר האידיוט שלי זה שנה שוכב במרכז המיטה שלנו, כשמעליו עולה ויורדת לא אחרת מאשר המזכירה הנחמדה שלו. אליסיה המנומסת שתמיד מציעה לי תה עם חלב כשאני מגיעה למשרד שלו.

"תזיין אותי חזק!" אליסיה שואגת, שוכחת את כללי הנימוס ולא אומרת בבקשה.

מפלס העצבים שלי עולה בכמה רמות מעל המומלץ, ואני חוששת שהפיצוץ קרוב מתמיד. עיניי נחות על מחבט הבייסבול האהוב על איליי שנח לו ליד הדלת ואני אוזנת בו בשקט, חלילה לא להפריע למירוץ הגדול לאורגזמה של הזוג המקסים שמולי. "כן, איליי, תזיין אותה חזק." אני אומרת ונעמדת ליד המיטה כשהמחבט בידי.

שני המנוולים שעל המיטה מזנקים ממקומם בבהלה. "פאק, פאק," איליי ממלמל ומנסה להשתחרר מידיה של המזכירה המנומסת, שמרוב פחד נועלת את זרועותיה סביב עורפו ולא משחררת. "אנה, אני יכול..." הוא לא מסיים את המשפט, כי שאגת כאב בוקעת מגרונו כשאני חובטת ברגלו עם המחבט. אליסיה הלבנבנה צורחת בהיסטריה ומכאיבה לאוזניי. שניהם מתגלגלים מהמיטה לצד השני. אני ממהרת אחריהם וחובטת בכל כוחי, אך איליי מצליח לחמוק מהמחבט ואני מנפצת בטעות את המנורה האהובה עליי.

"בן-זונה!" אני שואגת וממהרת אחריו כשהוא מדדה מחוץ לחדר, משאיר אחריו את הלבנבנה שלא מפסיקה לצרוח. "תשתקי כבר," אני מסתובבת אליה באיום עם אגרופים קמוצים, אבל לצערי הרב היא לא מצליחה להפסיק. אולי זו לא אשמתה, אבל זה לא ממש מעניין אותי.

"הצילו, הצילו," היא מקרקרת בקול צרוד ואני חובטת בה

באגרופי ישר באף, בטוחה שזה לפחות ישתיק אותה. דם פורץ מאפה ולהפתעתי היא לא מפסיקה לשאוג, כמו במופע אימים. אני לא מהססת וחובטת בה שוב והיא מתמוטטת על הרצפה, מכתימה את השטיח היפה שלי בדם שלא מפסיק לנזול מאפה.

"אנה, חכי רגע," קולו של איליי מעצבן אותי, ואני תוהה אם הוא רוצה שאחכה עד שהמזכירה תתעורר לרשום פרוטוקול, או שפשוט הוא מחפש דרך לברוח לפני שאגיע אליו. בדרכי למטבח אני לוקחת מטרייה גדולה שעומדת שעונה על הקיר.

"עכשיו אתה רוצה שאני אחכה? עכשיו אתה רוצה לדבר?" אני נעה במהירות לכיוון שלו, "מה קרה ל'מותק, זה לא את, זה אני', 'חמודה, בואי ניפרד כידידים'? אתה מביא אותה לבית שלי!" אני חובטת עם המטרייה בלפטופ שלו שמונח על שולחן העבודה והוא מתרסק על הרצפה. "אתה מזיין אותה במיטה שלי, על המצעים שלי." אני מגלה אותו מתלבש בחדר הכביסה שצמוד למטבח וחובטת בו בכזאת עוצמה שהידיים שלי רועדות מכאב. הוא נופל וראשו נחבט במכונת הכביסה.

השקט שמשתרר בבית מאפשר לי לשמוע את הלמות ליבי. החזה שלי עולה ויורד ואני מתבוננת באיליי ששוכב מעולף על הרצפה. גם מחדר השינה אין בדיוק סימני חיים, המזכירה החיוורת השתתקה סוף סוף. אפשרתי לזעם להשתלט עליי ועכשיו אצטרך לטפל בכאוס שיצרתי. אני מוציאה את הטלפון הנייד שלי מהתיק ומחייגת את המספר של האיש היחיד שיכול להוציא אותי מהבלגן שעשיתי במו ידיי.

"היי, אחותי, קבענו לעוד שעתיים. אני לא מתבלבל, נכון?" קולו העליו של טוני נשמע מהצד השני.

"אני זקוקה לעזרה." אני אומרת.

"קרה משהו. את בסדר?" הוא נשמע מודאג.

"אני בסדר, האקס שלי לא ממש." למעט זעם על הפלישה לבית הפרטי שלי, אין בי שום צער על סיום צורם של יחסים אינטימיים של שנה עם אידיוט שלא מסוגל להגן על עצמו מול בחורה. "אני בדרך." הוא מנתק ואני מוזגת לעצמי כוס יין ומתיישבת בסלון. רוב הדברים בבית הם שלי. איליי הצטרף אליי לפני חודשיים בסך הכול, אחרי מסע שכנועים מצידו שאנחנו צריכים לגור יחד. השבוע גיליתי שהוא פשוט הסתבך ולא הצליח לשלם שכר דירה, ולכן היה נחוש לעבור לדירתי. פרט פעוט שהוא שכח לציין בפניי. נשמעות דפיקות בדלת ואני קמה לפתוח אותה. טוני עומד בכניסה ומביט בי. פניו מרצינות כשהוא מבחין בהופעתי הפרועה ובמטרייה שאני עדיין אוחזת בידי. "פריז עושה לך טוב, אתה נראה נפלא." אני מזנקת עליו ומחבקת אותו. הוא מאמץ אותי אליו ונושק לראשי.

"הרגת מישהו?" הוא שואל כשהוא מרחיק אותי ממנו מעט ובוחר את הדירה בעיניו.

"לא, אם הייתי הורגת אותו זה היה מלוכלך מדי ולא הייתי מספיקה להגיע למועדון לפגוש אותך." אני מושכת קלות בכתפיי. קולות עמומים נשמעים מחדר השינה בדיוק כשאיילי מגיח מהמטבח, מדדה בקושי על רגל אחת ואוחז בראשו. "כמה אקסים יש לך?" טוני שולח מבט רצחני לכיוון של איילי וזה נעצר במקומו ולא מעז לזוז.

"אקס אחד ומזכירה אחת." אני לוגמת מהיין. התכוונתי להיפרד מאיליי אחרי שטוני יעזוב את העיר. הוא פשוט הפתיע אותי, אז זה ייגמר עכשיו. האמת שאני קצת כועסת על עצמי שלא הבחנתי כמה שקורה מתחת לאף שלי.

"מה המצב של המזכירה?" טוני עדיין עומד באמצע הבית ולא

"אף שבור, היסטריה מוחלטת, אולי שן או שתיים נפגעו." אני ממחרת לענות כששוב בוקעים מחדר השינה קולות מעצבנים.

"אנה, זה קרה רק פעם אחת, אני נשבע לך. אני..." איליי מגמגם.

"עוד מילה אחת ואני מסיים את העבודה של אנה בשמחה."

הקול של טוני מקפיא ואיליי משתתק במהירות. איליי יודע מאיזו משפחה אני מגיעה. כלילה אחד של חוסר זהירות וכמה בקבוקי יין סיפרתי לו.

"אנה..." הוא מגלה אומץ יוצא מגדר הרגיל ומתקרב אלינו, רק כדי לפגוש את האגרוף של טוני באף השבור שלו. הוא מתקפל מכאב וצונח על הרצפה.

"אני מדבר, אתה מקשיב." טוני נכנס למטבח ואיליי כמעט מתכווץ לכדור קטן, טוני אוהז בצווארו בידו הגדולה ומרים אותו עד שרק בהונות רגליו מגרדות את הרצפה. "אנה, הוא פגע בך?" הוא לוחץ עוד עד שפניו של איליי אדומות ומחכה לתשובה שלי.

"לא ממש, עמדתי לגמור את זה בימים הקרובים."

"אנה!" איליי קורא בזעזוע, כאילו לא תפסתי אותו רק לפני כמה דקות במיטה שלי עם הזין שלו בכוס של המזכירה החיוורת.

"טוב." טוני משחרר מעט את אחיזתו בצווארו של איליי, מאפשר לו לקחת אוויר, וחושב כמה דקות. "הוא זיין את המזכירה שלו במיטה שלך?" הוא מטלטל את ראשו באי אמון, והפעם שתי ידי מונחות על צווארו של איליי ומתהדקות עד שרק קולות חרחור נשמעות מגרונו. "את רוצה שאני אחסל אותו?" הוא שואל ברצינות. איליי נראה כעומד להקיא מרוב פחד.

"לא יודעת. תן לי לחשוב על זה כמה דקות." אני מושכת בכתפיי ומתיישבת שוב בסלון.

"אנה, בבקשה..." איליי מתחנן. הוא לא מצליח להשתחרר מאחיזת הפלדה של טוני.

"לא בא לי משטרה ועניינים." אני עונה לבסוף באי רצון מופגן. בבת אחת טוני משחרר את ידיו ואיליי נופל על הרצפה כמו שק תפוחי אדמה. "זה מה שהולך לקרות," טוני מניח את ידו על כתפו של איליי ומקים אותו בכוח לעמידה. רק חסר לי שהוא ישתין מרוב פחד. "מה שקרה פה היום נשאר בינינו. אתה לוקח את הבגדים שלך ואת המזכירה שלך ונעלם מהחיים של אנה לתמיד." איליי מהנהן בראשו. "אתה משלם על הטיפול הרפואי שהמזכירה שלך בטח זקוקה לו, ואם אני אשמע שהגשת תלונה, או שפנית שוב לאחותי, אני אחזור." הוא מאלץ את איליי להביט בעיניו. "זה ברור?"

"כן, אבל מה עם החפצים שלי..." איליי מגמגם וטוני לא עומד בפיתוי וחובט בפניו במהירות. איליי שוב נופל על הרצפה ואוחז באפו השבור.

"החפצים שלך הוחרמו." אני אומרת בחיוך ניצחון, לא שהיו לו כל כך הרבה חפצים, אבל זה עונש פעוט לעומת מה שבאמת מגיע לו.

"בבקשה, אנה." איליי מתחנן.

טוני שולף אקדח ומצמיד אותו לראשו של איליי. הפחד ניכר היטב בפניו של איליי, ואני יודעת שבמצב כזה מוטב לו לשתוק, אחרת טוני ילחץ על ההדק. נראה שגם איליי מבין את זה. "יש לך חמש דקות להרגיע את הבחורה ולצאת מפה." טוני מקרב את פניו לפרצופו של איליי ודורך את הנשק. "יש לך מזל שאני במצב רוח טוב היום." הוא מוסיף בקול נמוך שאני בקושי שומעת. זה נשמע כמו השריקה המאיימת רגע לפני שפצצה נוחתת על האדמה. הוא דוחף את איליי לכיוון חדר השינה ואיליי מדדה במהירות ופולט אנקת כאב.

כעבור שעתיים אנחנו יושבים בהוואנה יחד עם שון, החבר של טוני שהגיע איתו מפרזי. "איזה נשים יפות ומעניינות יש פה," שון אומר כשהוא קורץ לבחורה שעוברת ליד השולחן שלנו.

"המועדון הזה חדש, נפתח לפני כמה חודשים ונחשב הכי מצליח בעיר. כל הבנות מהמשרד מבלות פה הרבה," אני אומרת ולוגמת מהיין שלי.

"מתייחסים אלייך יפה במשרד?" טוני שואל.

"הם מתחילים להכיר ביכולות שלי. השבוע קיבלתי לנהל את התיק של לקוח גדול מאוד." משרד רואי החשבון ווקר ובניו קיבל אותי לעבודה כבר לפני שנה, אבל רק עכשיו הם באמת מבינים כמה אני טובה במקצוע שלי.

"שמעת משהו מהבית?" טוני שואל ואני בוחנת אותו בקפידה. יש לנו זיכרונות טובים מיוון, וכל אחד מאיתנו בחר לחיות הרחק משם מסיבות שונות לגמרי. טוני לא אוהב לדבר על אבא ועל הבית. משהו פצע אותו והוא לא משתף אותי בזה.

"אני מדברת עם מיקיס מדי פעם. אבא בדרך כלל מתעלם ממני," אני אומרת וחשה בגל עצב מתפשט בתוכי.

"יותר טוב לך פה, רחוק ממנו." הוא אוחז בכף ידי וקולו רך. "הוא אוהב רק את עצמו, הוא חי בשביל השם והיוקרה. אנחנו כלי משחק בידיו, מתי תביני את זה?" אני יודעת שטוני אוהב אותי ויעשה הכול בשבילי, אבל אני לא רוצה להאמין למה שהוא אומר. הוא אבא שלנו, הוא גידל אותנו אחרי המוות הנורא של אימא.

"אני מבינה שאתה כועס. הוא פגע בך. אולי איזה חלק בך האמין שהוא יהפוך אותך ליד ימינו, אבל מיקיס הוא הבכור." אני רוצה לשבת שוב עם שני האחים שלי באותו חדר בלי ששניהם יכעסו זה על זה.

"את יודעת טוב יותר מזה, אנה. את חכמה. הוא שלח אותך

הרחק מהבית. הוא שילם למטפלות שיגדלו אותך, הוא לא היה שם בשבילך. " הוא מתעצבן.

"עשיתי לו צרות, ניסיתי בכל הכוח למשוך את תשומת הלב שלו ובחברתי בדרכים מאוד מוזרות, אתה יודע את זה." אני נלחמת על האבא שאני חולמת עליו בלילות. "הוא הבטיח לי שאחרי שארכוש ניסיון במקצוע ואוכיח את עצמי, אוכל לחזור ולטפל בספרים של העסקים שלו. הוא הבטיח לי." האם אני חיה באשליות?
"צר לי שגייע הרגע ואת תיפגע. אני לא רוצה את זה בשבילך."
הוא עונה בעצב.

חבורה של נשים מצחקקות ניגשת לשולחן שלנו. "אנה, לא תכירי לנו את החברים שלך?" הן שולחות מבטי זימה אל טוני ושון. אני עורכת היכרות מהירה בין טוני ושון לחברות שלי מהמשרד והן מתיישבות לידינו. כל אחת מנסה למשוך את תשומת ליבם של שני הגברים בכל דרך אפשרית. מזווית עיני, אני רואה את הקשיש שמגיע למועדון לפחות פעמיים בשבוע. שמת לי לב שהוא תמיד מתיישב באותו שולחן באזור השמור לאורחים מיוחדים, ואליו צמוד תמיד הגבר שמטריף את החלומות שלי.

מהפעם הראשונה שהעיניים שלי נחו עליו לא הייתה לי מנוחה. עוד סימן שאיליי לא היה בשבילי, כי אם גבר אחר שאני כלל לא מכירה הצליח להסעיר אותי ולטרוף את שנתי, משהו בקשר שלנו היה מעורער. הוא נראה לי ספרדי או מקסיקני, אין לי מושג כי אף פעם לא הצלחתי להתקרב אליו. הם יושבים תמיד זה לצד זה, מוקפים במאבטחים. מדי פעם הם מאפשרים לכמה בחורות להצטרף אליהם לשולחן. הוא מביט אל השולחן שלנו ומבטינו מצטלבים. הוא כנראה באמצע שנות השלושים לחייו, שערו השחור קצר מאוד ומבליט את עיניו הירוקות. הוא מסיט במהירות את מבטו ממני ומתיישב לצד הזקן, שככל שאני מביטה בו יותר, כך

אני בטוחה שכבר ראיתי אותו בעבר, אני רק לא מצליחה להיזכר איפה. אבל לא הזקן מעניין אותי. אני ממשיכה לסקור במבטי את הגבר הזר. הוא בנוי לתפארת, גובה לפחות מטר שמונים וחמש, אולי אפילו יותר, שפתיים מלאות, עצמות לחיים גבוהות, אף מושלם וגוון עור לא בהיר ולא כהה. אין ספק שהוא ממוצא לטיני כלשהו, אני מנתחת את מראהו בראשי.

"אנה..." קול קורא בשמי, אבל אני לא מצליחה להוריד את העיניים מהגבר הזר. הכתפיים שלו רחבות, הבטן שטוחה. החליפה השחורה שעל גופו משווה לו מראה סקסי ומסוכן.

"אנה..." טוני מנער אותי קלות.

"מה?" אני מנתקת בצער את מבטי מהגבר המושלם שמתעלם ממני באופן בוטה, וחוזרת להביט בטוני.

"את חולמת. את בטוחה שאת בסדר? בכל זאת, החבר שלך..."

"האקס שלי," אני חותכת אותו במהירות בקול זועם.

"אוקיי. אבל אני רוצה להיות בטוח שאת בסדר לפני שאני

נוסע." הוא באמת מודאג.

"אני בסדר גמור." אני נושקת ללחיו באהבה. "תסתכל רגע על

השולחן שצמוד לקיר מולנו. אתה מכיר את הזקן שיושב שם?"

טוני מסתובב לאיטו ובוחר את האנשים סביב השולחן המרוחק

מאיתנו. משהו קורה בעיניים שלו, הוא נדרך לרגע.

"אתה מכיר אותו." אני קובעת.

"אל תתקרבי אליו." הוא מסתובב אליי וקולו מצווח.

"מי הוא?" סקרנותי גוברת.

"אני יודע מי הוא. את צריכה לשמור ממנו מרחק. תבטיחי לי."

"לא נראה לי שאפשר בכלל להתקרב אליו. תגיד לי מי זה."

"אני חייב ללכת, אחרת אפסיד את הטיסה שלי." הוא קם

במהירות. "שון", הוא מאלץ אותו להתנתק מאווה, שלא מפסיקה לפלרטט איתו. "אנחנו צריכים לזוז." הוא אומר ושון קם במהירות. "לא הספקנו לרקוד אפילו," אני אומרת במחאה. "בפעם הבאה שניפגש אני מקווה שלא אצטרך לבזבו זמן על ניקיון." הוא קורץ לי. "אם האקס שלך ינסה לעשות משהו או להציק לך, תודיעי לי." הוא מושך אותי אליו לחיבוק חם. "אל תדאג, לא נראה לי שהוא מספיק אמיץ כדי לנסות לדבר איתי." אני מרגיעה אותו. הוא נושק לי, ממתין ששון ייפרד ממני גם, והם נעלמים למורת רוחן של חברותיי, לא לפני שהוא לוחש לי, "תשתדלי לא להסתבך בצרות."

פרק 2

אנה

אני לא אוהבת להסתבך בצרות, אבל מה לעשות שהן מוצאות אותי בכל מקום. אווה מושכת אותי אחריה לרחבת הריקודים ושאר הבנות מצטרפות אלינו. המוזיקה גורמת לנו לקפוץ ולשיר בקולי קולות. אני מוצאת את עצמי מביטה שוב ושוב אל השולחן בו יושבים הזקן והחלום שלי. הוא נראה רציני, בקושי מחייך לסובבים אותו, העיניים שלו תרות את הסביבה ללא הרף. המלצרית מגישה לנו שוטים וכולנו שותות במהירות. אני לוחשת לה משהו ודוחפת לכיס שלה שטר של חמישים לירות. "מה את עושה?" אווה שואלת ואני מגיבה רק בחיוך ערמומי. "שלחת לו משקה?" היא שואלת ועוקבת איתי אחרי המלצרית שניגשת לשולחן שלו.

גופי נע בקצב המוזיקה ועיניי בוחנות את התגובה שלו. המלצרית מצביעה עליי ומגישה לו כוס וויסקי. הוא מתבונן בי ארוכות, הכוס בידו, והוא מרים אותה ומניד קלות בראשו. לא מזכה אותי אפילו בחיוך. החברות שלי מושכות אותי שוב לרקוד ואנחנו נעות בקצב. בעוד רבע שעה, בחצות בדיוק, תעלה על הבמה להקה, כמדי שבוע, ותנגן מוזיקה לריקודי זוגות. יצא לי כבר לרקוד סלסה עם אחד הרקדנים הקבועים במועדון. בהזדמנות נדירה אחת, ממש כשהמועדון נפתח, קיבלתי הצעה ליכולת המופלאה של הזר המסתורי לזוז. הוא עמד רחוק מהרחבה, אבל נכנע למוזיקה המהפנטת והניע את גופו לצליליה, אבל זה היה ממש לשבריר שנייה.

"אני עייפה." אני מסמנת לבנות שאני חוזרת לשולחן. הזקן קם ואני מנצלת את הרגע שכולם עסוקים, שולפת את הנייד שלי ומצלמת אותו. מטריד אותי שאני לא מצליחה לזכור מי הוא. "אפשר להזמין אותך לרקוד?" בחור בגילי ניגש אליי ומושיט לי את ידו. אני יודעת שהזר מסתכל עליי, בוחן אותי, ומתרוממת במהירות ממקומי.

"בשמחה." אני מצטרפת אליו למרכז הרחבה שבה נאספים זוגות ורוקדים סלסה בקצב הולך וגובר. "אני אנה." אני מניחה את ידי האחת על כתפו ואת ידי השנייה בידו.

"אני לוני," הוא מצמיד אותי אליו ואנו נעים בסיבובים, מתמסרים לריקוד וללהקה הנפלאה שמנגנת את *Vivir mi vida* של מארק אנתוני. בכל סיבוב אני רואה שהזר מסתכל עליי. סוף סוף. הוא יושב קרוב לרחבה וכוסית משקה בידו. העיניים שלו כבויות, אין בהן ניצוץ או שמחה. כאילו ענן שחור מכסה אותן. לוני מנסה להחמיא לי, אך אני בקושי מקשיבה לו. אני נמשכת לעצבות של הזר, לאופל שאופף אותו, כמו פרפר שנמשך אל האש. אני עוצמת את עיניי, מאפשרת ללוני לסחוף אותי ומתאימה את עצמי לתנועותיו. מדמיינת את עצמי בזרועותיו של הזר המושך, מנחשת את ריחו ואת מתאר קווי גופו כשהוא נצמד אליי. התחושה שעוברת בי טובה ונכונה כל כך, שהדמיון נדמה לי כאמיתי. סיבוב נוסף - והוא כבר לא שם. נדמה כאילו האדמה פערה את פיה ובלעה אותו.

שעה מאוחר יותר, במיטתי, אני מתבוננת ארוכות בתמונה של הזקן. התשובה נמצאת אי שם בתוך הראש שלי, אבל אין לי דרך למצוא אותה. עיניי נעצמות והמחשבות סוחפות אותי הרחק אל המקום האפל שלי.

אנחנו עומדים זה לצד זה, לבושים בשחור. ארון בצבע חום מבריק ניצב לפנינו ובתוכו שוכבת אימא, לבושה בשמלה לבנה חגיגית ומוקפת בכריות לבנות. אנחנו מתקרבים ופניה היפות נגלות אלינו. עיניה עצומות כאילו היא רק ישנה. אני רוצה להגיד לה: אימא, אל תעזבי אותי. אבל הקול לא יוצא מגרוני הוא חסום בכאב וצער שילדה בת עשר לא יודעת איך להכיל. אני מושיטה את ידי ונוגעת בידה החיוורת, חסרת החיים, ועמוק בתוכי מצפה שהיא לפתע תתעורר ותאחו בידי ותצחק את הצחוק המתנגן שלה ותנגב את הדמעות שלי. נסיכה שלי, היא תגיד. נסיכה יפה שלי. דמעות גדולות זולגות מעיניי, מרטיבות את פניי ואת החולצה המבריקה שלי. "אנה", קולו של אבי נשמע באוזני. "תשתלטי על עצמך", הוא יורה אליי מבט זועם ואני מלקקת את המליחות שעל שפתיי. "תפסיקי ליילל", הוא מצווה עליי ואני נאלמת. לא מסוגלת לענות לו, רק מהנהנת בראשי ומשפילה את מבטי לרצפה. אני רוצה שהוא יחבק אותי ושיגיד לי שהכול יהיה בסדר, שיספר לי באוזן, שרק אני אשמע, שגם הוא כואב, שגם הוא כבר מתגעגע אליה. מיקיס לא הוציא הגה מפיו מאז ליל אמש, מהרגע שבו הבנו שהחיים שלנו השתנו. טוני נראה כועס ורק מדי פעם שולח אליי בקושי חצי חיוך מנחם. אבא כמו השתנה בין לילה וכבר לא זוכר שאני הילדה שלו.

אנחנו צועדים אחרי הארון, דוממים ומצונפים איש איש בכאבו הפרטי. הארון יורד לתוך האדמה, משמיע חריקות קטנות, ואני לא יכולה להסתכל, עוצמת את עיניי חזק עד שהמצח והפנים כואבים לי. האדמה בולעת את הארון המהודר של אימא שלי. אל תלכי, אימא! אני צועקת בלי קול. היא מפחדת מחושך, היא לא יכולה להישאר שם לבד, היא לא יכולה להשאיר אותי פה לבד. טוני אוחז בידי ובולע את כאבו. רק רעד עובר מדי פעם בגופו ומטלטל גם

אותי. כל כך הרבה אנשים עומדים לידנו, אנשים שאני לא מכירה. כולם הגיעו כי הגברת של משפחת דנטס מתה. אנשים זרים שופכים חול על הארון, מכסים את אימא שלי שלא תחזור עוד, שלא תשב לצידי על המיטה עד שאירדם, שלא תספר לי סיפורים או תקלע לי צמות. יבבה לא רצונית בוקעת מגרוני ואבא מביט בי בכעס. אסור לי לבכות, אסור לבכות, בכי זה לאנשים חלשים וחסרי עמוד שדרה. המילים של אבא מהדהדות בראשי ואני מנגבת בכעס את פניי. רק לפני כמה ימים רקדנו יחד בבית, שרנו שירים ואפינו עוגיות ביחד. אימא שלי הלכה, השאירה אותי פה בעולם של גברים, לבד. אני זוקרת את סנטרי ומביטה סביבי. אם אהיה חזקה אבא לא יכעס יותר, הוא יחבק אותי כמו פעם ויושיב אותי על כתפיו. אסור לבכות, בכי זה סימן לחולשה, ואני - אנה דנטס, הבת של מלך הלילה - לא יכולה להיות חלשה.

אני מזהה חלק מהאנשים שראיתי לא פעם עם הוריי, אנשים שפקדו את הבית שלנו לא פעם. הזיכרון המיוחד שבו ניחנתי לא מאפשר לי לשכוח פנים. מי שאני לא מזהה כנראה מעולם לא היה בביתנו. מישוהו לא מוכר לי מנסה לא למשוך תשומת לב. הוא עומד מאחורי עץ גדול שענפיו מטילים צל גדול מעלינו. אני מנסה להבין אם ראיתי אותו בעבר, אך דבר לא עולה בזכרוני. הוא קולט את המבט שלי, שומט במהירות את הכובע על מצחו ונעלם במהירות, כאילו לא היה כאן מעולם.

אני קופצת מהמיטה בבהלה. הזקן היה בלוויה של אימא שלי.

פרק 3

אנדרס

לוויה היא מסע פרידה מהאנשים שחיייהם נגמרו בדרך זו או אחרת. לפני שעה קלה ליווינו את אחד החברים שלנו בדרכו האחרונה. עמדנו דוממים סביב הקבר הטרי שאליו הורד הארון שלו ומלמלנו מילות פרידה. אין דמעות, אין מילות ניחומים, כולנו יודעים היטב שזה יכול להיות כל אחד מאיתנו בבור הזה. זו הדרך שבה בחרנו לחיות את חיינו ואנו שלמים איתה. אני שלם איתה. אני לא פוחד מהמוות, אני לא חושש מהסכנה, אני מודע להם וזה הדבר החשוב ביותר.

החדר שבו אנחנו נמצאים מתמלא במהירות באנשים, כולם אווזים בידם כוסות עם משקאות חריפים. נוטיס באסיס, האיש שאצלו ובשבילו אני עובד כבר שנים רבות, כינס פה את כולנו לאחר הלוויה כדי לחגוג את חייו של מישל שנגדעו בטרם עת אך בגבורה, ולציין את העסקה הגדולה ביותר שהצלחנו לסגור לאחרונה.

נוטיס מניח את כף ידו הגדולה על כתפי ואומר כה בשקט שרק אני שומע אותו, "הגיע הזמן."

"הזמן למה?" אני שואל ובוחן את פניו.

"תיכף תדע," הוא עונה ומחייך אליי בחום, סוקר את האנשים בחדר בעיניו החכמות שראו דברים שרק אנשים כמונו יכולים להבין. "חברים." הוא אומר פעם אחת וזה מספיק, כולם משתתקים ופונים אלינו. "אתם מכירים את אנדרס ריברה," ידו עדיין מונחת

על כתפי. "הוא איתי כבר הרבה מאוד זמן, הוא הבן שמעולם לא היה לי." אני חש שכל גופי נדרך. אני איש של צללים, מעולם לא אהבתי לעמוד במרכז תשומת הלב.

"אני רוצה שתדעו שאם יקרה לי משהו..." נוטיס משתתק לרגע ומאפשר לכולם להתקרב אלינו עוד ולהקשיב לדבריו. "אם אמות, ולבטח אמות מתישהו," הוא מגחך לעצמו וכולם מצטרפים אליו, "אנדרס ריברה הוא האיש שיתפוס את מקומי." שקט משתרר בחדר. "הוא יודע את כל הסודות שלי, מי החברים שלי ומי האויבים שלי." הוא לוגם מהכוס שבידו וממשיך, "אני מצפה מכולם להתייחס אליו בכבוד, הוא היורש שלי." אני עומד נדהם. שום דבר לא הכין אותי למעמד הזה. למה הוא אומר את זה? למה הוא מעניק לי את הכתר מבלי שביקשתי אותו בכלל?

"לחיי ריברה!" מישהו צועק מקצה החדר ומיד מצטרפים אליו אורחים נוספים. "לחיי ריברה!"

אני מרים את הכוס שבידי, מחווה לכולם בראשי בתנועה קלה ולוגם את המשקה בבת אחת.

אחרי שכולם הולכים, אני מתיישב מול נוטיס על ספות העור המפנקות במרפסת הפנטהאוז הגדול שבו אנחנו גרים ומדליק סיגריה. איש מאיתנו לא מדבר, עד שאני שואל, "למה עשית את זה?"

"רציתי שידעו. שיכבדו אותך." הוא מחייך את החיוך האבהי שלו שלמדתי להכיר היטב, וברור לי שדברים נוספים מסתתרים מאחוריו.

"אני לא רוצה את המקום שלך." אני מבהיר לו. הוא מניח יד על ברכי. "שנינו יודעים שבמקצוע שלנו לא מתים בשיבה טובה. אנשים כמונו לא מאריכים ימים." בגיל שישים, נוטיס נראה ומתפקד היטב, אם כי הבחנתי שבאחרונה הוא נחלש.

"אף אחד לא יפגע בך כל עוד אני חי. בזכותך אני פה, בזכותך אני חי." אני קם ומתהלך במרפסת הגדולה.

"שילמת על זה כבר. הצלת אותי מספיק פעמים." הוא קם ונעמד לידי, משקיף על הנוף המושלם שפרוש מתחתינו. "אתה יודע שאין לי משפחה, אתה הבן שלי." הוא משתעל קלות וממשיך. "בכספת יש את הפנקס השחור שלי וכמה החסנים ניידים עם מידע. שם תמצא את כל הנחוץ לך בעתיד."

"למה אתה מספר לי את זה? למה עכשיו?" אני לא מסיר את עיניי מצדודיתו.

"אני חולה." הוא זורק פצצה לאוויר ומשהו מתכווץ בתוכי.

"אז נלך לרופאים הטובים ביותר בעולם, יש לנו כסף לכל מה שתצטרך." אני לא יכול לחשוב על מה שאמר, אני לא יכול לאבד את האיש שהיה המשפחה היחידה שלי במשך זמן רב כל כך.

"אנדרס, המצב שלי סופני. לא נשאר לי זמן רב. אני לא מוכן לבלות את ימיי האחרונים מחובר לצינורות ולהכניס רעל לגוף שלי." הוא מסתובב אליי ומבטו נחוש משראיתי אי פעם. "אתה האדם היחיד שאני שלם עם הרעיון להעביר לידי את כל מה שיש לי. אבל אני רוצה שתבטיח לי דבר אחד." הוא לא עוצר אפילו להפסקת נשימה, אבל אני לא יכול בכלל להתחיל לחשוב על חיים בלעדיו.

"אתה יודע שאעשה בשבילך הכול." לולא הוא, הייתי מסיים את חיי בבור המסריח שממנו הוא הוציא אותי, אי שם עמוק ביערות של קולומביה. אין אפשרות שהוא ייכנע, אני לא מוכן לקבל את זה. אנשים כמו נוטיס לא מתייאשים או נכנעים, הם תמיד נלחמים.

"אל תישאר בודד כמוני בחיים האלה. אתה כבר בן שלושים ושש. תמצא לך אישה, תחלוק את החיים שלך עם מישהי טובה."

"אף אישה לא תרצה לחיות את החיים שלי. אף אחת לא תוכל להתמודד עם השריטות מהעבר שלי." אני אומר ושומע את הביטחון בדבריי.

"לכל סיר יש מכסה. אתה תמצא את האישה שמתאימה לך והיא תעזור לך לצעוד בשבילי החיים הטובים, היא תשמור עליך מעצמך." נראה לי שהזקנה התחילה לתת בו את אותותיה. הוא מתחיל לדבר שטויות. "ראיתי איך אתה מסתכל על הנסיכה במועדון." הוא מפתיע אותי. חשבתי שהצלחתי להסתיר את העניין שהיא עוררה בי.

"עכשיו אני מבין למה אתה גורר אותי למועדון כמעט כל לילה." הכול מסתדר לי בראש לפתע. הבחורה הצעירה שמפליאה לרקוד במרכז הרחבה ולסובב את ראשי כל הגברים שם סיקרנה אותי, אבל שמרתי מרחק בטוח ממנה.

"היא סקסית, חצופה, מסקרנת." הוא מונה את הדברים שכבר ידעתי בעצמי.

"והיא צעירה מדי." אני מוסיף במהירות. "למרות גילך המופלג," אני מכחכח בגרוני והוא חובט בי קלות, "אתה מצליח לראות הכול."

"זו תוצאה של ניסיון. ראיתי איך אתם מדברים זה עם זה בעיניים." הוא מרים את גבותיו בהתגרות.

"אתה מכיר אותה." אני פתאום מבין. לא יודע איך זה קפץ לי לראש, אבל לפתע זה ברור לי. "זה לא מקרי שאנחנו הולכים כל הזמן למועדון הזה. אף אחד מאיתנו לא באמת נהנה להיות בחברת הצעירים השתויים האלה."

"לא ממש," תשובתו מעורפלת.

"אני לא מבין, אתה מכיר אותה או לא?"

"כמו שאמרתי, לא ממש. אנדרס, אני עייף עכשיו, אני צריך לישון את שנת היופי שלי." הוא נכנס לתוך הבית ואז מסתובב אליי. "מחר מגיעה לעיר ידידה ותיקה שלי. לא פגשתי אותה הרבה שנים והיא אמנם כמעט בגילי, אבל ברוחה היא כמו נערה והיא רוצה לבלות. אנחנו לא נאכזב אותה." בכך הוא חותם את השיחה ונבלע בחדרו. אני נכנס הביתה בשתיקה. עם השנים למדתי שאין טעם ללחוץ עליו. כשהוא נחוש לא לשתף או לגלות מידע, דבר לא ישנה את החלטתו.

בדרך לחדר השינה שלי אני עוצר במטבח ולוקח בקבוק בירה קרה. השינה לא מגיעה וסוחפת אותי בקלות אל השקט והרוגע. אני יודע שמחכות לי דקות ארוכות מאוד עד שאוכל לעצום את עיניי. אני נשכב על המיטה ומביט בחלון הגדול שקבוע מול מיטתי ומאפשר לי הצצה אל אורות העיר ההומה. דבריו של נוטיס מהדהדים בראשי ללא הפסקה. הוא חולה ואין לו מרפא. קשה לי לדמיין את העולם שלי בלעדיו, קשה לי לחשוב על זה. לולא הוא, לא הייתי כאן היום. אני שם את בקבוק הבירה על השידה, מניח את ראשי על הכר ועוצם את עיניי.

"ריברה, מאחוריך." לחישתו של סטיב נשמעת בקושי. אני מתגלגל במהירות בתוך האדמה הבוצית ויורה בעיוורון לכל עבר. "תודה," אני לוחש כשגוף גדול נוחת ללא רוח חיים לא הרחק ממני.

"יש לי הרגשה רעה, הלילה הזה לא ייגמר טוב." ג'ורג' אומר מצדידי השני.

"אנחנו נצא מפה בחיים, זה ברור לכם?" אני מנסה לעודד אותם ואת עצמי, אבל הצמרמורת שעוברת בגבי אומרת לי משהו אחר. איבדנו חצי מהצוות ביממה האחרונה ולא הייתה לנו אפשרות

לעצור לרגע ולחשוב על מה שקרה, לעכל את זה. אנחנו חייבים לנוע קדימה. נחשפנו.

"לפחות מישהו אחד חושב ככה," ג'ורג' עונה לי ואנחנו מתקדמים בזחילה ליעד שלנו. פיצוץ עז מרעיד את האדמה שאנחנו שוכבים עליה, השמיים מוארים כמו בארבעה ביולי וגופי נזרק באוויר כאילו הייתי בובה חסרת משקל. הצפצוף באוזניי מחריד ואני לא מצליח לשמוע דבר. עלינו על מטען, אני חושב רגע לפני שאני מתנגש באדמה והשקט אופף אותי מכל כיוון.

אני מתעורר שטוף זיעה ומתיישב במיטה, מביט בשעון המונח על השידה ומגלה שבקושי עברה שעה מאז שנכנסתי למיטה. ריטואל קבוע של שינה טרופה במקטעים של שעה בכל פעם.

הכאב בגבי מעיר אותי, הצעקות חודרות אל הכרתי המעורפלת ודם ממלא את פי. טעם מתכתי ותפל וריח של מוות מקיף אותי, ריח של בשר חרוך שלא ניתן לטעות בו. "ג'ורג', סטיב, ליאון," אני מנסה לקבל תגובה, אבל הם לא עונים. רק אנקות וזעקות שבר נשמעות סביבי. אני מנסה להתרומם ממקומי, לבחון את הסביבה, אבל ידיי קשורות בחבל עבה ורגליי לא נענות לי. "פאק," אני מסנן מפי ומנסה להשתחרר למרות שזאת נראית משימה חסרת תועלת. "ריברה," קול חלוש נשמע לא רחוק ממני, אבל אני לא מצליח להסתובב, עיניי נפוחות ושורפות. אין נקודה בגופי שלא זועקת במחאה כשאני מנסה לנוע.

"ג'ורג'?" קולי מלא תקווה.

"אני לא יכול יותר, אני רוצה שזה ייגמר." החבר שלי, הגבר

הגדול שעמד לצידו באינספור משימות, נשמע שבור.

"מה קרה? איפה כולם?" אני מצליח להיזכר מה קרה לנו. "אלה רק אתה ואני, אחי. לא נשאר אף אחד." על מה הוא מדבר, לעזאזל, רק לפני רגע שכבנו כולנו יחד זה לצד זה. הפיצוץ בטח שיבש את דעתו.

"תפסיק לדבר שטויות, תיכף סטיב ואלן וכולם יגיעו לשחרר אותנו," החבלים העבים חותכים בבשרי. גפיי חסרות תחושה. "סטיב כבר לא יבוא, גם לא אלן והאחרים." קולו של ג'ורג' הולך ונחלש.

"ג'ורג'!" שמו נפלט מפי בצעקה. "תתאפס על עצמך, מה קורה לך?" אני חייב להחדיר בו רוח ורצון להמשיך.

"לך להזדיין, ריברה. כל פעם אותו סיפור איתך, כל בוקר מחדש." אין לי מושג על מה הוא מדבר, אבל התבוסה בקולו מעירה אותי ואני מצליח לפקוח עין אחת. אנחנו מתחת לאדמה, זה ברור לי עכשיו. "הם תפסו אותנו, לא נשאר אף אחד, רק אתה ואני, הם מכסחים אותנו שלוש פעמים ביום וכל פעם כשאתה מתעורר אתה לא זוכר מה קרה." הכאבים בגוף, הטעם בפה, הריח, הכול חוזר אליי בבת אחת. המראות חוזרים אליי ומרעידים את גופי השבור. הצלפות על גבי, חוטי חשמל מחוברים לגופי מקפיצים אותי עד לאובדן הכרה. הצעקות שמהדהדות בראשי הן של ג'ורג' שקשור לצדי ושלי. נשארנו לבד ואין להם כוונה לחסל אותנו, אלא להמשיך עוד ועוד בעינוי המטורף הזה.

"קום," מישהו אווז בגופי השבור והפצוע וגורר אותי בכוח. "לך להזדיין," אני פולט וההצלפות נוחתות על גופי ללא הפסקה כמו מטח אבנים שלא מפסיק. עורי נבקע, בשרי נקרע מגופי ואין לי איך לעצור את זה.

אני קופץ מהמיטה באגרופים קפוצים, נכון לחסל את כל מי שיתקרב אליי. אורות העיר שנשקפים מהחלון מזכירים לי היכן אני. גופי נח לאחור על הכרית הרטובה מזיעתי ונשימתי חוזרת לאט לאט לסדרה. זה היה ונגמר, זה מאחוריי ועדיין לא נותן לי מנוח. החדר מתחיל להסתובב במהירות, מזכיר לי שבועוד רגע יגיע החושך ועליי למצוא נקודת אחיזה כדי להישאר מפוקס. פניה היפות של הבחורה במועדון עולות לנגד עיניי ואני נאחז בתמונה. היא רוקדת במרכז הרחבה, מניעה את גופה בצורה מפתה, שפתיה המלאות מחייכות, עיניה מדברות איתי ושערה הארוך מתנופף סביבה. אני חייב להתרחק ממנה.

פרק 4

אנה

הוא ינסה להתרחק ממני בכל דרך אפשרית. יש לי תחושה עמוקה שזה מה שיקרה, אבל אני לא מתכוונת לאפשר לו לעשות זאת, גם בגלל הסקרנות שלי וגם פשוט כי בכל פעם שאני רואה אותו אני נמסה כולי, כמו שלא קרה לי עם אף גבר אחר.

התמונה של הזקן לא יוצאת לי מהראש. דמותו מאחורי העץ ביום הנורא ביותר בחיי כמו התקבעה בראשי ומסרבת להיעלם. הוא מביט בי כאילו ניסה לפענח איזו חידה וזה משגע אותי. אני שולחת לניקו, מומחה המחשבים שלנו בבית, את התמונה בצירוף הודעה:

מי האיש הזה? אני רוצה לדעת כל דבר שתמצא, מה הוא עושה ועם מי הוא נפגש. לך אחורה בזמן ותבדוק איך החיים שלו מצטלבים עם חיי המשפחה שלי.

אווה דוחפת את ראשה דרך הדלת למשרד שלי. "לא שכחת, נכון?" היא שואלת.

"את מסיבת הרווקות שג'וליה לא מפסיקה לדבר עליה כבר יותר מחודש?" אני מטה את ראשי מעט הצידה ומרימה קלות את גבותיי.

"היא מתרגשת, אל תהיי מכשפה." היא נוזפת בי. "אני לא מכשפה." חיוך קטן מסתמן על שפתיי. "טוב, אולי קצת," אני מוסיפה כשהיא משלבת את ידיה על חזה וחיוך ניצחון על פניה.

"להזכירך, את לא הסכמת ללבוש את שמלת השושבינות שהיא
בחרה לנו."

"נו, בחייך. לא הייתה לי שום כוונה להיראות כמו בננה רקובה.
הצהוב של השמלה הכאיב לי בעיניים."
היא לא מגיבה.

"וחוץ מזה, הצלתי אותך ואת לוריאן, כי לכן לא היה אומץ
להגיד לה את זה," אני מוסיפה.

"יש בזה משהו." אווה מעקמת קלות את פיה. "אבל את השמלה
השנייה סירבת אפילו למדוד," היא מזכירה לי.

"נראינו בה כמו בנות ים! חוץ מזה שהשכבות המטורפות של
השמלה לא אפשרו לעשות בה אפילו צעד," אני מתגוננת. "תודי
שהשמלות שבחרתי לנו מוצלחות יותר." אני רואה שהיא מתאפקת
לא לצחוק. "אווה, תודי! או שאני אספר לה שהשמדת את קישוטי
השיער המזעזעים בכוונה ולא בטעות."
"אני מודה! השמלות שבחרת משגעות, ללא ספק. מרוצה?"
היא נכנעת.

"כן." אני מחייכת חיוך מנצח ונשענת לאחור בכיסאי בזיחיות.
"אז אנחנו נדבר על מה שקרה עם איליי, או שאת תעמידי פנים
שהוא מעולם לא היה חלק מהחיים שלך?" אווה שואלת.

"החלק השני מוצא חן בעיניי יותר."
"איזה חלק?"

"החלק שבו אנחנו לא מדברות על הדפוק הזה שהרשיתי לו
להיות חלק מחיי. הוא הלך והוא לא יחזור, תאמיני לי." אני מרכינה
את ראשי אל מסך המחשב ומאותתת לה שהשיחה הזו הסתיימה.
"ניפגש במועדון," היא מנופפת לי לשלום ויוצאת מהמשרד.
הנייד שלי מצלצל ושמו של אבי מופיע על הצג. אני מתבוננת
בו ארוכות עד שהצלצול משתתק. את השיחה הזו אני לא מוכנה

לעשות מפה מהמשרד, אני צריכה לשבת ברוגע עם כוס משקה ביד. תמונות מילדותי צפות לנגד עיניי. ראשי נח לאחור, על מסעד הכיסא, ועיניי נעצמות. בשנים הראשונות לחיי הייתי הנסיכה שלו. עד אותו יום שבו אימא נלקחה מאיתנו. אבא גילה את הכישרון המיוחד שלי לשים לב לפרטים ולזכור אותם. הוא לקח אותי איתו לארוחות צהריים עם החברים שלו, הוא השוויץ בי במסיבות המפוארות שנערכו בביתנו והרשה לי להסתובב עד שעה מאוחרת בין האורחים, למרות מחאותיה של אימא. בסוף המסיבה הוא היה מלווה אותי לחדרי ועוזר לי להיכנס למיטה. הוא היה מתיישב לצדי, מכסה אותי בשמיכה הוורודה ומתחיל לשאול אותי שאלות. אהבתי כל כך את הרגעים ההם, הרגשתי מיוחדת.

הוא היה שואל מה אמרו האורחים זה לזה ומי סיפר למי סוד, ואני, בהתלהבות רבה, שפכתי בפניו את כל המידע שלי קטתי לאורך הערב. שנים מאוחר יותר הבנתי את האסטרטגיה שלו. אנשים מבוגרים לא מייחסים חשיבות לנוכחותה של ילדה בת שש או שבע לצידם. הם לא ראו בי איום והרשו לעצמם לדבר באופן חופשי על כל מה שרצו. כך גיליתי לאבא מי מהנשים בוגדת בבעלה, מי מהגברים מסתיר כסף מהשותפים שלו ומי זומם לפגוע בו או באחרים. בלי לדעת, הייתי המרגלת הקטנה שלו. כשהגעתי לגיל עשר זה נגמר. הוא הפסיק לקחת אותי איתו לארוחות צהריים, כבר לא הייתי אטרקציה חמודה וחיננית במסיבות, והשיחות הליליות פסקו באחת. הפכתי למטרד בעיניו. הוא הרחיק אותי מעליו בכל דרך אפשרית עד ששלח אותי לפנימייה. הכאב העמום בחזי מסרב להתפוגג. הוא דייר קבע ופשוט למדתי לחיות עם החוסר הזה. התקווה שהוא יגלה מחדש כמה תועלת אני יכולה להביא לו לא עוזבת אותי. במוקדם או במאוחר הוא יבין שהוא יכול לסמוך עליי.

* * *

מוזיקה רועשת מקדמת את פניי בכניסה למועדון. אני מאתרת את חברותיי סביב שולחן קרוב לרחבה. ג'וליה, הכלה לעתיד, עונדת על ראשה כתר ואין ספק שהיא כבר שתתה קצת יותר מדי. אווה מסמנת לי בידה להצטרף אליהן כשהן יורדות לרחבת הריקודים, ועיניי קולטות אותו מרחוק במקום הקבוע שלו לצד הזקן. ממקומי במרכז הרחבה ניתן לראות את המבטים שהוא מגניב אליי מדי פעם. הפיתוי גדול מדי. אני רוקדת בשבילו, מניעה את אגני מצד לצד בתנועות חתוליות מפתות, חייבת לשבור את המחסום שהוא מציב מולי. לקראת חצות אנחנו חוזרות לשולחן שלנו ומרימות כוסית לכבוד הכלה הנרגשת שכבר הספיקה לבכות ולצחוק ואפילו להקיא פעמיים.

השולחן של הזקן הומה אנשים היום. גם הזר המסתורי נראה משוחרר יותר. הם מרימים כוסית וצוחקים בקול, ואני לא מצליחה להפסיק להסתכל עליו. הוא לבוש בחליפה אפורה כהה שמתחתייה חולצת כפתורים לבנה. אני מחליטה לגשת אליו ומחפשת תירוץ מתאים לכך כשהלהקה עולה על הבמה. הזמר קורא, "יום הולדת שמח, מר באסיס!" והשולחן שלהם צועק בקול, "יום הולדת שמח!" אישה בת גילו של הזקן אוחזת בידו ומנסה לגרור אותו לרחבת הריקודים. הוא מנסה למחות קלות, אך היא לא מוותרת. החיוך שהוא מעניק לה מורה על קשר מיוחד ביניהם. היא אמנם מבוגרת, אך נראית נפלא בשמלה השחורה המהודרת שלגופה ובנעלי העקב הגבוהות לרגליה. הוא מתרצה והולך אחריה לקול מחיאות כפיים של חבריו. הזר המעצבן מחייך בפעם הראשונה חיוך גדול ומרוצה.

הלהקה מנגנת טנגו והזקן אוחז באישה היפה ורוקד איתה בחינניות. מדי פעם הוא מסחרר אותה במהירות והיא צוחקת בקול. לאחר כמה סיבובים הוא מסמן לזר להצטרף אליהם, והוא ניגש לרחבה במהירות. הזקן לוחש לו משהו באוזן והוא מחליף אותו ואוחז בידה של האישה. הוא מצמיד אותה אליו והם רוקדים. אני לא יכולה להסיט ממנו את מבטי. הדרך שבה הוא אוחז בה, מרקיד אותה בדיוק בקצב הנכון, מהפנטת. גופו השרירי זקוף ורגליו יודעות את הצעדים הנכונים. אני חייבת להתקרב, חייבת לרקוד איתו. אני רואה מרחוק את לוני, שאיתו רקדתי כמה פעמים בעבר, וניגשת אליו. "זה בשבילך", אני מניחה בידו שטר של מאה לירות. "למה מגיע לי העושר הזה?" הוא בוחן אותי בתמיהה. "זה יהיה שלך אם תיגש לזוג הזה", אני מצביעה על הזר והאישה, "תבקש לרקוד איתה ותשחרר את הגבר ממנה." הוא מביט בי בחיוך גדול.

"זה הכול? ואז הכסף שלי?"

"בהחלט." אני מבטיחה.

"בואי." הוא תוחב את השטר לכיסו ומושך אותי אחריו לרחבה. אנחנו רוקדים כמה דקות ולוני מסחרר אותי במומחיות עד שאנחנו עומדים צמודים אליהם. הוא טופח קלות על גבו של הזר ואומר בחיוך מושלם, "אכפת לך להתחלף?"

המבט בעיניו של הזר מתקדר וגופו נדרך באיום.

"אלוהים, אנדרס. תירגע." האישה מלטפת את כתפו של הזר, שעכשיו יש לו שם. "הבחור הצעיר הזה הבין שרק אישה כמוני יכולה לרקוד כמו שצריך. אנחנו לא נאכזב אותו." היא אומרת וצוחקת קלות, ולא משאירה לו ברירה אלא להסכים. "איך קוראים לך, בחור צעיר?" היא שואלת.

"הוא לוני ואני אנה," אני עונה במקומו.

המבט בעיניו של אנדרס קשה כל כך שנדמה לי שבעוד רגע הוא יניח את ידיו על צווארי ויחנוק אותי, או ישבור את מפרקתי בזריזות בידיו הגדולות. לא שאכפת לי למות כשהידיים שלו עליי. לוני מפליג משם בריקוד עם האישה שעד לפני רגע רקדה עם אנדרס. השם שלו מתגלגל בראשי, אנדרס. הוא עומד מולי ובוחן אותי במבט לא מתפשר, כועס אפילו. הלהקה מתחילה לנגן שיר חדש והלב שלי מאיים להבקיע חור בחזי. רומבה, הריקוד האהוב עליי. אי שם, בימים אחרים, ראיתי את אימא שלי רוקדת רומבה עם אבי. היא פלירטטה איתו במרכז הסלון כשחשבה שכולנו ישנים.

אני מניחה את כף ידי הימנית בידו, כף ידי השמאלית אוחזת בכתפו ועיניי נתונות בעיניו הירוקות. נשימותיי מואצות, לא סדירות. הקירבה שלו, הריח שלו, מסחררים את חושיי. הוא מניח את ידו על גבי התחתון ומקבע אותי במרחק נגיעה ממנו, לא מאפשר לי להיצמד אליו ממש. אני לא מרשה לפניקה להשתלט עליי, למרות שהיא מאיימת עליי מקרוב. חשמל עובר בגופי וברכיי רועדות. האיש הזה מקרין עוצמה וכוח, אפלה ופחד, והכול באותה נשימה. אני רוצה את זה, אני צריכה את זה. הוא מתחיל לנוע לפני שאני מספיקה להסדיר את הנשימה. עכשיו או לעולם לא, אני ממלמלת בראשי ומעבירה את לשוני על שפתיי היבשות, ועיניו מצטמצמות לקו דק וחסר פשרות. אני לא יודעת מה גרם לשינוי הזה בפניו, אבל ככל שאני מסתכלת עליו יותר אני מרגישה את התחתונים שלי נרטבים. שרירי כמו הופכים נוזליים מהחום שגופו מקרין לשלי. זה מה שרציתי, להיות בזרועותיו, להתקרב אליו. הוא כל כך מסקרן ומושך שאני לא מצליחה להשתלט על מחשבותיי הדוהרות. הרגל שלו מתמקמת בין רגליי ואני נצמדת אליה ללא בוש, מרגישה את השרירים שלו בין רגליי והכאב הפועם הזה לא מניח. אני מדברת איתו במבטים בלבד, רגלי מתחככת ברגלו

והוא עוצם לרגע את עיניו. אני שורטת קלות את גבו בציפורניי והוא בולע את רוקו. נדמה שאנחנו לבד ברחבה. אני לא רואה דבר מלבדו ולא מאפשרת לו להסיט את מבטו מפניי. הוא מרחיק אותי במהירות ממנו, מסובב אותי בקלות במקום ומושך אותי חזרה אליו עד שחזי נחבט בחזהו ומחלץ ממני התנשמות עמוקה.

שוב סיבוב והוא כולא אותי בין זרועותיו, גבי אליו. הוא נע איתי מצד לצד בחושניות מטורפת, העיניים של כולם מביטות בנו, אבל זה לא משפיע עליי. להפך, זה מרגש אותי. אני מחככת את ישבני במפשעתו ועוצרת את נשימתי. הוא קשה כמו אבן מאחוריי. נהימה חרישית בוקעת מגרונו, נהימה שעוברת כמו זרם חשמלי לאורך גופי.

אני עושה איתו אהבה על הרחבה. אני מגרה אותו ודוחקת אותו לקצה ומקווה שהפיצוץ יהיה מושלם, הוא מסובב אותי אליו ואנו עומדים פנים אל פנים.

רגל מתחככת ברגל.

אצבעות משולכות.

סנטרי בשקע צווארו והריח שוב מכה בי. ריח של בושם גברי מעורב בטבק.

אני מניחה את שתי ידיי על חזהו ומניעה את כתפיי בתנועות מפתות. עננים כבדים מאפילים את אישוניו. אגני מתפתל בחושניות ואני מרכינה את גופי וגולשת לאורך גופו, מקפלת את רגליי, פניי כמעט בקו ישיר עם בטנו. עם המפשעה שלו.

צליל חרישי בוקע מגרונו וחותר את קרביי, הוא אווז בכתפיי בכוח ומושך אותי חזרה במהירות.

ידיו חזקות על גבי החשוף. אצבעותיו לא עומדות בפיתוי, נעות על עורי וצורבות אותו.

הפיות שלנו כל כך קרובים ועיניי נעצמות בציפייה לרגע

המתוק שבו השפתיים שלו יתחברו עם שלי. אבל הוא שוב שולח אותי לסיבוב הרחק ממנו, כאילו הוא חייב את המרחק הזה. הכמיהה פועמת בשיפולי בטני בכאב ענוג, אני מנסה להתקרב אליו אך הוא לא מאפשר לי.

אני רואה, אני מבחינה בכל פרט. הדרך שבה הוא בולע אותי בעיניו, איך הגרוגרת שלו עולה ויורדת בכל פעם שלשוני מלחלחת את שפתיי. אנחנו משחקים במשחק מקדים ובעוד רגע הוא יקרע את בגדי מעליי. אני מייחלת לכך.

לפתע הוא נעצר במקומו, מבטו אפל. אני מטלטלת את ראשי ומגלה שהמוזיקה פסקה. הוא שומט את ידי מעליו ויורד במהירות מהרחבה כאילו הוא בורח ממני. שתי שניות ואני מתעשתת וכבר ממהרת אחריו. הוא הולך מהר כל כך שאני נאלצת לרוץ קלות כדי להדביק אותו. כשהוא נעלם לתוך מסדרון ארוך אני לא עומדת בפיתוי ומתקרבת. בצעד השני שאני עושה בתוך המסדרון החשוך, ידו החזקה אווזת בי ומושכת אותי.

הוא כועס.

הוא מדביק אותי לקיר וידו השנייה אווזת בכוח בצווארי. "את עוקבת אחריי." קולו הנמוך מעביר צמרמורת בגבי. אלוהים עדי שאני נהנית מהפחד ומהריגוש שכל תנועה או מילה שלו מעבירים בגופי.

"אתה לא מפסיק להסתכל עליי." ידו מתהדקת על צווארי.
 "את מתגרה בי." הוא מצמיד את שפתיו לאוזני ואני חשה בהבל נשימתו החם.

"אתה מסתכל עליי כבר שבועות, לא מוריד ממני את העיניים, ובכל זאת לא אומר מילה." אחיזתו מתהדקת עוד, ואם ימשיך כך לא אוכל לנשום, אבל אין בי כל פחד. הריגוש גועש בגופי. אני מבליטה את ירכיי ומתחככת באיברו הקשה, למורת רוחו הבולטת.

"אני בטוחה שאתה עושה ביד בכל לילה ומדמיין אותי." אני לוחשת לו.

כמו התנגשות של טיטאנים, השפתיים שלו נוחתות על שלי ומזעזעות את גופי ואת מחשבותיי. טעם שפתיו משכר, כמו וויסקי עתיק שעמד שנים במרתף וחיכה לאדם הנכון שיחלוץ את הפקק מהבקבוק. סוף סוף זה קורה, וזה טוב יותר מכל דבר אחר שאי פעם הרגשתי. לשוני מטיילת על שפתיו הקפוצות והן מתרככות תחת המגע החם והרטוב. הוא משחק בי. אי שם בתוכי אני יודעת את זה ומוכנה לקחת את הסיכון, לקפוץ למים ללא חגורת הצלה. אני יכולה להמשיך עם זה כל הלילה. נשימתו נעשית מהירה יותר, ידו שעל צווארי אינה מרפה אלא מתהדקת ושפתיו מחוברות לשלי, קשות ולא מתפשרות. גניחה בוקעת ממני היישר אל פיו. כמיהה חסרת בושה מציפה אותי במלוא כוחה. תשוקות שלא הכרתי קודם צפות ועולות ממעמקי נפשי ונשברות על פני השטח, צורחות ובוועטות את דרכן למעלה. הנשיקה הכואבת והבלתי מתפשרת שלו גורמת לי להרגיש סקסית יותר מאי פעם.

שפתיו מתנתקות ואני אוחזת במפשעתו בידי ואומרת בקול צרוד חסר נשימה, "אתה כל כך קשה."

"ואת לא יודעת מה את עושה," הוא משחרר אותי בכזו מהירות שאני מועדת קלות לאחור, על הקיר, אך ידי עדיין אוחזת בו. "Es una locura." זה מטורף, הוא אומר בספרדית והלב שלי מפרפר.

"אני יודעת בדיוק מה אני רוצה."

הוא אוחז בידי המונחת על מפשעתו. "את שיכורה." הוא קובע. "ובגלל זה הסיפור יכול להיות מעניין יותר," אני מנסה לפרוק את התנגדותו.

"אין שום סיפור." הוא משחרר את ידי ממנו. "אני לא בשבילך."

הוא מתעשת כאילו מישהו שפך עליו מים קרים וצינן אותו בבת אחת. "לילה טוב, חמודה." הוא נושק למצחי נשיקה מעליבה של אבא שממהר להיפטר מהבת שלו.

"לך להזדיין." הכעס פורץ ממני באחת.

"אני בהחלט מתכוון לעשות את זה." הוא מסובב את גבו אליי ומתכוון להיעלם שוב.

"היי," אני קוראת אחריו בכעס.

הוא מסתובב אליי ואני לא מצליחה לעמוד בפיתוי ובעלבון. אצבעות ידיי הקמוצות לאגרוף מתנגשות בחוזקה בפניו. לרגע אחד נדמה לי שהן מתפרקות מעוצמת הכאב. אבל אנדרס בקושי זז מעוצמת המכה שלי, רק ניצוץ מטורף נדלק בעיניו. הוא מעביר את ידו על שפתיו, מוחה טיפת דם, מסתובב והולך ללא מבט נוסף.

פרק 5

אנדרס

מבט אחד נוסף בעיניה המחשמלות ומלאות התשוקה והייתי תולש מעליה את הבגדים, מצמיד אותה לקיר ומזיין אותה עד שהיא הייתה צועקת די. היא לא בשבילי, אני יודע. חבל שהיא לא מבינה את זה, אבל היא תבין, לא תהיה לה ברירה. הגוף שלה נועד לחטאים שטרם נכתבו, הדרך שבה היא מניעה אותו כמעט שיבשה את דעתי, דבר שאף פעם לא קורה, שאני לא מרשה שיקרה. השפתיים שלה, בשרניות ואדומות, שכמו צוירו ביד אמן, ריח היסמין הנודף ממנה... כל אלה הם מהמורות שעליי להתגבר עליהן. אסור לי לאפשר לה להתקרב אליי שוב, היא מסוכנת ואני לא בשבילה. הזין שלי מוחה במהירות כשאני מנסה לסלק את דמותה החושנית ממוחי.

חלומות מתערבבים עם סיוטים, שבהם לוסינדה קשורה לעמודי עץ גדולים, פניה היפות שותתות דם ואני לא מצליח לשחרר אותה, אני לא מצליח לגעת בה. הצעקות סביבי מתגברות, אני שומע אותה קוראת לי, אני שומע את ג'ורג' זועק בכאב ואין לי דרך לכסות את אוזני עם ידיי הקשורות. אני נאלץ לשמוע אותו קורא לי שוב ושוב עד שמשתרר שקט. ואז חוזרות הצעקות והפעם זו אנה קוראת לי, מתחננת שאציל אותה, שאבוא לשחרר אותה.

אני מתעורר שטוף זיעה ומתיישב במיטה, כולי מתנשף.
 דפיקה על הדלת שולפת אותי ממחשבותיי. "כן, אני אומר.
 ראשו של סמואל מציץ מהדלת. "הכול בסדר?" הוא שואל.
 "כן." הוא נכנס לחדר ומתיישב על קצה המיטה.

"לאן נעלמת אתמול בלילה?" הוא שואל.
"הייתי צריך לנקות קצת את הראש." אני פוטר אותו בתשובה
סתמית.

"ועכשיו הוא נקי?" הוא מביט בי בחשדנות. סמואל הוא האדם
היחידי שאני יכול להעיד עליו כעל חבר. אין לי עוד אנשים קרובים
בחיי חוץ ממנו ומנוטיס. סמואל היה השותף שלי לחדר בקורס
שעשינו לאחר שגייסו אותנו יחד לסי.איי.אי., קודם שירתנו יחד
ביחידת אריות הים. אבל הוא הודח באמצע הקורס. התפרצויות
הזעם התכופות שלו הטרידו את הדרג הגבוה והוחלט לשחררו
מהשירות. לאחר הקורס לא הצלחתי ליצור איתו קשר. הוא נעלם
מעל פני האדמה.

"הוא אף פעם לא יהיה נקי." אני קם ומתבונן בו. הוא שונה
לגמרי מהאיש שמצאתי לפני שנתיים זרוק ברחובות לונדון, חי
כהומלס ומכור לסמים. לאחר שיקום ארוך אפשרתי לו להצטרף
אליי לעבודה אצל נוטיס. רק לאחר שהוא הוכיח את עצמו לקחתי
אותו כנהג שלנו ויד ימיני.

"כולם מוכנים לתדריך?" אני לובש במהירות חולצה שחורה
ומכנסיים.

"כן, כולם מחכים לך במרתף." סמואל קם והולך לדלת.
"אתה מבין כמה הפגישה היום חשובה?" אני שואל לפני שהוא
יוצא מהחדר.

"כן, כולם מוכנים לזה." הוא אומר וסוגר אחריו את הדלת.
אני לוקח קפה מהמטבח ויורד למרתף. האנשים שגייסתי
לאורך השנים שבהן אני עם נוטיס עומדים ומחכים לי לתדריך
אחרון. אני לא בטוח שהקבוצה הזו הייתה משתלבת היטב בחברה,
אבל בשביל העבודה המיוחדת שהם עושים בשבילנו הם הטובים
ביותר.

"בוקר טוב," אני אומר וכולם משתתקים ומסתכלים עליי. "הערב אנחנו נפגשים עם אחד היריבים המושבעים של נוטיס. פגישה שהצד השני יזם." נוטיס סירב לשמוע לעצתי בנושא והסכים לפגישה. עכשיו אני מבין שהוא התעקש על כך כדי שיוכל להציג אותי לראשונה. ממש כמו נערה שמגיעה לפרקה ומציגים אותה בנשף הראשון לעונה, אני מגחך לעצמי, ובקול אומר: "אני לא סומך עליהם ולא בוטח בהם בשיט. לכן אני רוצה שלושה אנשים בכניסה הראשית כל הזמן ושלושה אנשים ביציאה האחורית, שהם לא יודעים שאני מודע לה." הם גם לא יודעים שפרצתי למערכת המחשבים שלהם והצלחתי להוריד את מפת המבנה. "כולם דרוכים ומוכנים לכל מצב אפשרי," אני ממשיך בטון סמכותי. "עיניים פקוחות כל הזמן, בכל חור." כולם מהנהנים. "סמואל, אני רוצה אותך צמוד לנוטיס כל הזמן."

"אתה מודאג." סמואל קובע אחרי שכולם יוצאים כדי להתחמש.

"אני לא מודאג, יש לי הרגשה שהם מתכננים משהו, זה הכול."

אני מרגיע אותו.

לפני שאנחנו נכנסים למכוניות אני מתדרך את האנשים שוב. "סמוך עליי," סמואל אומר לי ממקומו ליד ההגה. אני לא סומך על איש מלבד על עצמי, אבל אני לא אומר לו את זה. זו פגישת העבודה הראשונה שלנו שבה אני אהיה הפנים והפה של ההתרחשות. אני מסתכל על נוטיס שיושב לצידי במכונית. הוא נראה רגוע מאוד. עד היום נשארתי מאחור, שמרתי, הגנתי ולא התקרבתי לאיש, גם לא הרשיתי לאיש להתקרב אליי. היום הכול משתנה. חיים חדשים לפניי ואין לי כוונה לפשל.

אנחנו מגיעים לבית פרטי גדול. שערים חשמליים גדולים נפתחים והמכוניות שלנו נכנסות לרחבה הגדולה שמול הכניסה הראשית. הבית הושכר במיוחד לפגישה, כבר בדקתי זאת. שלושה

מהחיילים שלי יוצאים מהמכונת הראשונה ועורכים סריקה מהירה של המקום לפני שהם מסמנים לנו שאפשר לצאת. אני יוצא מהמכונת והעיניים שלי מתרוצצות מצד לצד, קולטות כל פיסת מידע אפשרי. אני מבחין בצלפים החמושים על הגג. לא בכל יום נפגשים שני סוחרי הנשק הגדולים בתחומם במקום אחד. "אני סומך עליך," נוטיס מניח את ידו על גבי בעידוד, והדלת הראשית נפתחת.

אנחנו מתלווים לשומר שפתח את הדלת ונכנסים לסלון גדול ורחב ידיים. רוברט ווטסון, היריב המושבע של נוטיס, יושב במרכז החדר על כורסה מעור לבן. מאחוריו ניצב הבן שלו, ניק ווטסון. בחדר הגדול מחכה לנו קבוצה גדולה של אנשים, כולם חמושים, ואנחנו מצטרפים אליהם. לחישות נשמעות מכל צד, רוברט קם ממקומו והוא ונוטיס לוחצים ידיים. פסיעה אחת רחבה - ואני נעמד ליד נוטיס ושומע משמאלי את הלחשושים. "זה בלאק," אומר מישהו לחברו ואני מתעלם. "שמעתי עליו," מוסיף הבחור. אני שולח אליו מבט מאיים והוא מיד סותם את הפה.

נוטיס ואני מתיישבים על הספה הדו מושבית במרכז החדר וממתנינים. "ברוכים הבאים לביתנו," אומר ווטסון בחיוך ממזרי. "זה לא הבית שלך, אז אל תשחק איתנו כאילו אתה המארח המושלם," אני אומר ומבהיר לו שאני יודע יותר ממה שהוא חושב. "לא באתי לכאן כדי לריב איתך, נוטיס." הוא מתעלם ממני בכוונה. "הזמנתי אותך כדי שנוכל להגיע לפשרה," הוא אומר בסבר פנים רציני.

"מה אתה מציע?" אני שואל, לא מאפשר לנוטיס לענות. "אני רוצה שתוותרו על קו האספקה ממקסיקו לספרד ולגרמניה." אף שריר לא נע בפניי, אבל ברור לי לאן השיחה הזו מתקדמת. "יש לנו לקוחות רציניים במדינות הללו ואני לא רוצה

מלחמה אתכם." אני פולט גיחוך קל ו-ווטסון נדרך בכעס במקומו. "חשבתי שבאתם לשמוע ולא לזלזל בי ובכוונות שלי. אנגליה ואיטליה יישארו שלכם."

אני מניח את עקב נעלי על ברך הרגל השנייה, פורש את זרועותיי על משענת הספה הרכה ואומר, "מה שאתה מבקש מאיתנו זה שפשוט נוותר על הקו המרכזי שלנו." קולי קפוא ויבש. "אתה רוצה שאנחנו נתכופף ואתה תוכל לזיין אותנו מאחור, ואחר כך לרקוד כל הדרך לבנק." הוא מחוויר מזעם. "זה לא יקרה." אני חותם את דבריי.

ווטסון פונה לנוטיס. "חשבתי שתקבל שכל לפני שהמוות ייקח אותך." הוא בקושי מסיים את המשפט כשאני מזנק ממקומי והיד שלי כבר על הצוואר שלו. מזווית עיני אני רואה את כל הנוכחים שולפים כלי נשק. אני מצמיד את הנשק שלי לראשו של ווטסון, לוחץ על צווארו בחוזקה ופניו מאדימות מיד.

"אם תעז לדבר אליו ככה שוב, אני אמשך ללחוץ עד שהעיניים שלך יצאו מהמקום." הוא מחרחר כמו חזיר לפני שחיטה. "אחר כך הגרוגרת שלך תתפקע ותיפרד בדרך מאוד כואבת מהעולם הזה." צעקות נשמעות סביבנו ותמונות מחיים אחרים עולות לנגד עיניי. אני לא בחדר הזה, אני לא חונק את ווטסון, אני לא שומע את סמואל ולא רואה את נוטיס. לוחמי גרילה מעלי צחנה אוחזים בי כמו בבובת סמרטוטים מסריחה ומצליפים בי מכול עבר. הפשר נתלש מגופי. דם פורץ מכל הכיוונים כשאני שולף את הסכין הצמודה לגופי ומחסל אחד מהלוחמים. אני משתמש בגופו כמגן, עוד דם ועוד צעקות והזעם מעוור את עיניי.

יד גדולה מונחת על גבי. "אל תיתן לו את זה," קולו של נוטיס חודר את המראות הקשים שלמולי. "אל תיכנע לו. הוא רוצה שתהיה הראשון ללחוץ על ההדק, הוא רוצה שאתה תכריז מלחמה."

אצבעות ידי שעל צווארו של ווטסון מתרפות ואני משחרר אותו לאט, עיניי עליו, על כל תנועה או נשימה שלו. אני עומד במקומי מולו, מחזיר את האקדח למקומו ומסדר את הז'קט שלי. "אנחנו הולכים עכשיו," אני נותן הוראה לאנשים שלי. "ואני לא יכול להגיד שאשמח לראות אתכם שוב." אני מתחיל להסתובב כשאני קולט את ניק, הבן של ווטסון, שולף סכין מתוך הז'קט שלו. במהירות הבזק אני מסתובב, אווז בכף ידו ושובר אותה בסיבוב חזק אחד. רעש העצמות המתפצחות מתערבב עם שאגות הכאב שלו והסכין נוחתת לרגליי. אני מרים את ידי וחובט בו בכף יד פתוחה במרכז חזהו. הוא מתמוטט על הרצפה. אני מתכופף אליו, אווז בחולצתו, מישיר מבט לעיניו, "לא סתם קוראים לי בלאק. לא היה אדם בעולם שהרים את ידו עליי יותר מפעם אחת ונשאר לראות את האור." אני מחכה שהוא יעכל את דבריי. "אתה יודע למה?" איש בחדר לא זו. "כי הוא ראה אחר כך שחור. החושך לקח אותו."

אנחנו יוצאים כאיש אחד מהמקום. במכונית, נוטיס מביט בי באהדה. "המקום שלך מובטח. איש לא ינסה לערער עליך שוב." ואנחנו חוזרים הביתה מעוד יום עבודה מוצלח.

למעבר לעמוד הספר באתר אינדיבוק לחצו כאן